

ג'ק הארנב וידידתו

מתוך "תושבי העץ החלול"

א.ב.פיין

ציורים ג'.מ.קונדה

הייתה זו הפתעה גדולה לתושבי העץ החלול, כאשר יום אחד מר ג'ק הארנב הביא אתו אורחת. זה קרה בערב אביבי בהיר ומר דביבון, מר אופוסום ומר עורב שחור ישבו מחוץ לביתם אחרי ארוחת הערב, ותוך כדי שיחה מישהו מהם העיר שכבר מזמן מר ג'ק הארנב לא ביקר אצלם. ובדיוק אז הופיע מר הארנב עם האורחת שלו. כולם קפצו ממקומותיהם ומר ג'ק הארנב אמר "הנה ידידה שלי חדשה, כנראה קרובה רחוקה שלי, כי אנו נראים כמו שייכים לאותה המשפחה, אך זה לא עושה, כמובן, כל הבדל. שמה מירטל, מירטל מידובס, והייתה לה הרפתקה מאוד, מאוד מוזרה. הבאתי אותה הנה כי חשבתי שתשמחו לשמוע זאת. אני עוד מעולם לא שמעתי משהו כל כך מעניין כפי שהיא מספרת זאת.

ומר ארנב הביט על העלמה מידובס, והעלמה מידובס ניסתה להביט עליו, אך הייתה ביישנית אחרי שהציגו אותה בצורה כזו.

אבל אז מר דביבון הביא לה כיסא קטן והיא התיישבה והם כולם ביקשו לשמוע על ההרפתקה שלה, כי נמאס להם כבר לספר שוב ושוב את הסיפורים הישנים שלהם, למאות שמר אופוסום ניסה מדי פעם לספר אותם בצורה שונה.

ואז העלמה מירטל התחילה את הסיפור, אך תחילה הביטה כל הזמן על הארץ, כי הייתה מבוישת מאוד לפני תושבי העץ החלול שהיו לה אז עוד לגמרי זרים.

"ובכן" אמרה "לא נולדתי ביער העמוק, ולא בכל יער אחר, אלא בין רבים מהמשפחה שלי, בבית רחוק מאוד מכאן, ושייך למר אדם שגידל אותנו למכירה." למשמע הדברים האלה מר דביבון, מר אופוסום ומר עורב הוציאו את המקטרות מפיהם והסתכלו עליה בעניין רב. הם שמעו פעם ממר כלב על גני חיות, שם תושבי היערות ורבים אחרים הוחזקו בכדי שמר אדם וכאלה כמוהו יוכלו להסתכל עליהם. אך הם

עדיין לא שמעו על מקום בו מגדלים כאלה כמוהם למכירה. מר אופוסום רצה לשאול שאלה, כנראה איך האכילו אותם, אבל אז אמר מר ארנב "ששש" והעלמה מידובס המשיכה לספר.

"היה זה מקום נחמד מאוד והיינו רבים מאוד בבית הזה שנראה כמו כלוב, עם רשתות חזקות מקדימה, וגם דלתות, כדי לשמור אותנו בפנים כשירד גשם או היה קר בחוץ. מר אדם, או מישהו ממשפחתו הביאו לנו כל יום עשב טרי, תלתן וירקות, ומדי פעם מישהו פתח את הדלת ונתן לנו לצאת על הדשא הירוק. אנחנו אף פעם לא הרחקנו לכת ולא חשבנו לברוח, אלא רצנו והתגלגלנו בערמה גדולה, והיינו שמחים מאוד תמיד."

"אבל יום אחד מר אדם בא לבית שלנו, פתח את הדלת, הושיט את ידו והוציא כמה מאתנו, עשרים או משהו כזה, אחד אחרי שני. הוא לקח אותנו באוזניים והכניס לקופסה גדולה עם סורג למעלה ואמר "עכשיו אתם הקטנים תצאו לדרך ותראו משהו". אינני יודעת למה התכוון. רבים מהאחים והאחיות שלי היו בקופסה יחד אתי, ולמרות

שפחדנו, הרי היינו סקרנים לדעת לאן נלך ואיזה דברים מיוחדים נראה." כאן העלמה מירטל הפסיקה לרגע וניגבה את עיניה במטפחת שדמה מאוד לזו של מר ג'ק הארנב, ואז המשיכה.

"אני חושבת שלא אדע לעולם מה קרה ליתר מהמשפחה שלנו ואני גם בטוחה שגם הם שואלים מה קרה לי, אך עכשיו אין כבר דרך לברר כל זאת, וכפי שמר ג'ק ארנב אומר, צריך לשכוח את הכל ולנסות להיות מרוצה."

"מר אדם הכניס את הקופסה לקרון ואנחנו נסענו ונסענו ופחדנו מאוד, כי עוד מעולם לא קרה לנו דבר כזה, ובסוף הגענו לעיר גדולה, מקום עם הרבה מאוד בתים וכל מר אדמים ומשפחותיהם, ועם כל כך הרבה רעש שכולנו נשכבנו ונסינו לקבור את ראשינו כדי לא להיעשות חרשים."

"בסוף מר אדם עצר והוריד את הקופסה שלנו מהקרון ומר אדם אחר יצא ממקום, עליו למדתי אחר כך שהיה זה מן חנות שבה מוכרים דברים. ומר אדם החדש לקח את הקופסה שלנו, ושם עליה

כרטיס שעליו היו כמה מילים שאמרו "למכירה". אחר כך זרק לנו קצת ירק לאכילה וכך נשארנו, בין המון דברים שעוד לא ראינו מעולם." "אחרי זמן לא רב נכנס לחנות מר אדם גבוה עם ילד קטן והם הסתכלו עלינו ומר אדם של החנות יצא והרים את מכסה הקופסה שלנו והוציא אותנו באוזנינו, אחד אחרי השני, עד שהגיע לטיפ, אחד האחים שלי, שלא היה חכם ביותר אבל נראה יפה כי היו לו כתמים לבנים על אוזניו. הילד של מר אדם אמר שהוא רוצה את טיפ, וטיפ צחק ושמח שהוא יוצא ראשון. מר אדם של החנות שם את טיפ לשקית ניר גדולה ויותר לא ראינו את טיפ. אני מקווה שלא עבר את החוויה הקשה כמו שלי, למרות שעכשיו הרי הכל כבר בסדר." והעלמה מירטל הביטה על ג'ק הארנב שהביט על העלמה מירטל ואמר ששום דבר רע לא יקרה לה עכשיו.

"סמוט היה שני שלקחו אותו, הוא היה קטן עם אף שחרחר. קנתה אותו ילדה קטנה של מר אדם וילדה אחרת קנתה אותי. היא הסתכלה עלינו הרבה זמן

ואז אמרה שאני מסתכלת עליה ושהיא רואה בעיניי שאני רוצה שהיא תיקח אותי, ובאמת היה כך, ותוך זמן קצר הייתי גם אני בשקית ניר."

"כשהילדה פתחה את השקית הייתי כבר בביתה, באמת בית יפה עם הרבה דברים יפים והמון אוכל, הרבה יותר מאשר היה לי נחוץ, למרות שאני צעירה ויש לי תיאבון טוב."

"אבל הייתי בודדה מאוד כי לא היה שם אף אחד ממשפחת הארנבים ולא היה לי עם מי לדבר או להתחבק בלילה. היה לי ביתן בשביל עצמי, ולעתים קרובות הילדה הקטנה שלי הוציאה אותי וליטפה את הפרווה שלי, וניסתה לשעשע אותי כדי שארגיש טוב. ואני באמת נהניתי לפעמים, כשלא החזיקה אותי חזק מדי, שזה היה לה די קשה כי חיבבה אותי. וכשישבת ישר ורחצתי את פני, מה שעשיתי כל בוקר, היא קראה לכולם שיבואו לראות אותי וכינתה אותי הדבר היקר ביותר בעולם."

כשעלמה מידובס אמרה זאת, ג'ק הארנב הביט עליה בראש מופנה קצת לצד, כאילו רצה להחליט האם הילדה הקטנה של מר אדם צדקה או לא. ואז

הוא הסתכל על חבריו מהעץ החלול ואמר "הם! הם! ילדה נחמדה באמת (הוא התכוון לילדה של מר אדם, כמובן) וגם חכמה מאוד." והעלמה מידובס המשיכה:

"במשך הזמן התרגלתי לחיות בלי קרובי משפחתי, למרות שלא שכחתי את הדשא הירוק שבכפר ותמיד רציתי לחזור לשם. אבל אילו ידעתי מה עומד לקרות לי בשדות, לא הייתי מתגעגעת כל כך. חייתי עם הילדה הקטנה שלי קרוב לחודש, אני מניחה, כשיום אחד היא באה אלי ברחצה, הוציאה אותי ואמרה 'הו, חומי' כזה שם נתנה לי 'אנו יוצאים לכפר. חומי, שם תוכלי לרוץ ולשחק בדשא ירוק ולאכול תלתן טרי וליהנות ממש.' מובן ששמחתי מאוד ואמנם יצאנו לכפר אבל לא נהניתי שם, בכל אופן לא הרבה זמן. בהתחלה היה הכל בסדר. נסענו במכונית של מר אדם. עוד לא ראיתי דבר כזה קודם ובהתחלה פחדתי. הייתי בקופסה במושב האחורי יחד עם הילדה הקטנה של מר אדם ועם אמא שלה, ורוב הזמן עמדתי והצצתי מעל דופן הקופסה על העולם שעבר לידינו כל כך מהר שנראה כאילו מסתובב.

ופעם שמעתי את הילדה כשאמרה שזה באמת כך. "כשהגענו לכפר וראיתי את הדשא וחורשות ובתים, כולם בבת אחת, והילדה עוד עזרה לי כדי שאוכל לראות טוב יותר, הלב שלי התחיל לדפוק חזק כל כך שחשבתי שיתפרק לחתיכות. חשבתי שאולי אני צריכה לקפוץ ולברוח, אבל הילדה החזיקה אותי חזק ואחרי זמן נעשיתי רגועה יותר. הגענו לשם בערב, וזה היה מקום יפה מאוד. היה שם משטח דשא גדול וכמה עצים גבוהים, והילדה הקטנה נתנה לי לרוץ על הדשא, למרות שהייתי עדיין מופחדת ורציתי להסתתר בכל מקום שהתאים לכך. אך היא שמה אותי בבית קטן חדש, עם דלת וחלונות מסורגים, שניתן היה להציץ דרכם, והיא הוציאה את הבית לחצר ונתנה לי הרבה אוכל ירוק. התחלתי כבר להתרגל לכל, כשאז קרה הדבר האיום. "זה קרה בלילה, הזמן הכי גרוע לכל דברים הרעים שקורים אז בדרך כלל. הערב היה כל כך נעים שהילדה הקטנה חשבה שאפשר להשאיר אותי בחצר, במקום להחזיר אותי לבית הגדול. היא חשבה שכך יהיה לי נעים יותר, אך עכשיו אני מבינה

שהבית הגדול היה בטוח יותר עבורי. אבל נשארתי בחוץ, בבית הקטן שלי, וחשבתי כמה נעים כאן ונגסתי בכמה גזרים שהכינה לי, והסתכלתי איך האורות כבים בהדרגה בבית הגדול, וראיתי את הילדה שניגשה לחלון והסתכלה משם עלי, ואז גם האור בחלון שלה כבה, וכנראה גם אני נרדמתי כבר."

"אינני יודעת מתי התעוררתי, אבל לא התעוררתי סתם כך, כרגיל. נדמה היה כאילו קפצתי מתוך השינה והייתי ערה מיד. משהו שרט וקרע בציפורניים בסורגי החלונות שלי ואז ראיתי זוג עיניים גדולות וזועפות, וידעתי שזו איזושהי חיה פראית שרוצה לטרוף אותי. אמנם כבר נבהלתי לא פעם בחיי הקצרים, אבל עכשיו הבנתי שעדיין לא ידעתי מה זה להיות מבוהלת ממש. חשבתי שלא אחיה אפילו דקה אחת יותר ומרוב פחד לא יכולתי לזיז לא כף ולא רגל."

"למר אדם שלנו היה כלב גדול שהביט עלי בעניין רב כשהילדה נשאה אותי לחצר ועברה לידו. הוא הוחזק בשרשרת, אבל כנראה השתחרר בצורה

כלשהי ועכשיו בה לטרוף אותי, חסרת אונים, לארוחת הערב שלו. הייתי מדברת אליו ומנסה להניע אותו מכך, אבל פחדתי כל כך שלא יכולתי אפילו לדבר, כי הוא נשך בחוטים של החלון וראיתי שלא אוכל למנוע ממנו לחדור פנימה, כי הסורגים התחילו להתפרק, ופתאום הם באמת נקרעו והראש הגדול שלו נכנס ישר לתוך הבית שלי. התכוננתי

כבר למות בשניה הקרובה."

"אך באותו הרגע משהו בי קם לחיים. למעשה לא הייתי צריכה לעשות כלום כי הרגליים שלי כאילו הפכו מעצמן לקפיצים והעיפו אותי תחת הצוואר של מר כלב ובין הרגליים הקדמיות שלו, ואם נגעתי בקרקע שוב לאורך כשלושה קילומטרים, הרי אינני זוכרת זאת. שמעתי מרחוק את מר כלב ומצורת דבריו הבנתי כי הוא כועס. הוא חשב שהוא רודף אחרי, אך זה לא היה כך. הוא רק התפלש דרך שיחים ושטחי בוץ שאני ממש עפתי מעליהם כמו ציפור. אילו רק ראה כמה מהר רצתי היה חושב שהוא עומד במקום. אבל הוא היה זקן וטיפש וגישיש הנה והנה ואני כבר לא יכולתי לשמוע אותו, כי נשאר

רחוק מאחורי."

"ואחר כך היה כבר בוקר ואני קמתי ממש לחיים, והרגשתי רעבה ועייפה, ולא ידעתי בכלל איפה אני נמצאת. גם לא מצאתי שום דבר ראוי לאכילה, רק עלים ועץ, ואת הירק ששם צמח פחדתי לאכול, כי חששתי כי הוא עלול להרעיל אותי. וכך הלכתי, עייפה ורעבה וכמעט והתייאשתי מהחיים, כשפתאום שמעתי קריאה, ממש מעל ראשי, וכשהבטתי למעלה ראיתי ציפור ידידותית, שאמרה כי היא מר בולבול. הוא שאל האם אפשר לעזור לי, וכשסיפרתי לו כמה רעבה ועייפה אני, הוא ירד והראה לי כמה צמחים שאוכל לאכול בבטחה, והזמין אותי אליו הביתה."

"הוא אמר כי הוא חי ביער העמוק ובעץ שעליו הוא וגברת בולבול בנו את הקן שלהם יש עוד חדר פנוי, ושאוכל להישאר שם כמה שארצה. אז הלכתי אתו, וגברת בולבול הייתה נחמדה מאוד ואמרה שהיא חושבת כי אני מאותה המשפחה כמו מר ג'ק הארנב, כי אנו דומים מאוד, ושלחה מיד לקרוא לו." "אני מאוד שמחתי לראות מישהו מעדתי, וכשהגיע

מר ארנב התיישבנו וסיפרתי לו את הסיפור שלי. השתדלנו גם לנתח איך אנו מקורבים, אך זה היה קשה, במיוחד אחרי שעזבתי את ביתי עוד צעירה מדי ולא ידעתי הרבה על האבות הקדומים שלי. בכל אופן מר ארנב אמר שאנחנו קרובים, וזה כנראה דרך אמו, שהייתה מאוד יפה, והוא חושב שאני מאוד דומה לה. הוא גם אמר שזה יפה מאוד שהפסקתי להיות ארנבת בית, והחלטתי לחיות ארנבת-בר, חופשית, ביער העמוק, למרות שזה למעשה מר כלב שהחליט זאת בשבילי, ואני הצטערתי לעזוב את הילדה הקטנה שלי, שהייתה כל כך נחמדה אלי ואהבה אותי מאוד. זה מעצב אותי לזכור איך ראיתי אותה בפעם האחרונה בחלון, אך אינני חושבת שארצה לחזור, במיוחד שג'ק, כלומר מר ארנב, מלמד אותי הכל על החיים ביער העמוק ואומר שלא ייתן לי לחזור בכלל, לעולם!" העלמה מירטל הייתה עכשיו קצת נבוכה והסתכלה על הארץ וגם מר ג'ק ארנב היה נבוך כי כשניסה לומר משהו השתעל קודם שלוש פעמים לפני שהתחיל.

"הם! הם!" אמר "עכשיו, כששמעתם את הסיפור המופלא של העלמה מידובס ואיך היא ניצלה בפלאים ממש, דבר שכל הנוכחים יכולים להבין, כי כל אחד מאתנו ניצל פעם מסכנה, אני בטוח שתשמחו לשמוע כי העלמה הזו הסכימה להישאר ביער העמוק ולחלוק אתנו את גורלה. למעשה אני יכול לומר, הם! ש.. הם!.. שתוך שבוע מהיום העלמה מידובס תיעשה.. הם!.. גברת ג'ק ארנב." ואז תושבי העץ החלול קפצו ממקומותיהם ורצו ללחוץ את כפותיהם של מר ארנב והעלמה מירטל מידובס ומר אופוסום אמר שהם חייבים לערוך מסיבת חתונה גדולה, כי במסיבות חתונה יש הרבה דברי אוכל טובים, ושכולם צריכים לבוא ושהוא יראה להם איך נהנים במסיבת חתונה. מר עורב הבטיח לבשל את המאכלים הטובים ביותר שלו, ומר דביבון אמר שיחשוב על בידור כלשהו, ואז כולם התחילו לדבר על זה, עד שנעשה כבר מאוחר, וג'ק ארנב ועלמה מידובס הלכו, כשהם קוראים עוד "לילה טוב" לחבריהם הטובים מהעץ החלול.